

Sygn. akt I.Ca 165/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2013r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Antoni Czeszkiewicz
Sędziowie:	SSO Mirosław Krzysztof Derda (spr.) SSO Joanna Walczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2013 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. G.**

przeciwko (...) Sp. z o.o. w Ł. i B. P. (1)

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji

na skutek apelacji powódki K. G.

od wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach

z dnia 12 lutego 2013 r., sygn. akt I C 12/13

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Suwałkach pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem II – giej instancji.

Sygn. akt I Ca 165/13

UZASADNIENIE

Powódka K. G. w powództwie wniesionym przeciwko S. (...) sp z o.o. w Ł. oraz B. P. (1) domagała się zwolnienia od egzekucji samochodu osobowego marki L. (...), zajętego przez komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Suwałkach P. W. w sprawach o sygn. akt PW KM 806/12 i PW KM 962/12. Uzasadniając swe żądanie powódka wskazała, iż Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Suwałkach P. W. pismem z dnia 15 listopada 2012 roku, doręczonym powódce w dniu 22 listopada 2012 roku powiadomił ją o zajęciu przedmiotowego pojazdu w sprawach egzekucyjnych prowadzonych przeciwko A (...) Spółki Jawnej K. A., D. D. z/s w S.. Powódka wskazała, iż zajęty w toku postępowań egzekucyjnych pojazd marki L. stanowi jej własność, bowiem nabyła go od dłużnika za kwotę 1230,00 złotych w dniu 10 sierpnia 2012 roku.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) s z o.o. w Ł. wniósł o oddalenie powództwa. Wskazał, iż w dniu 5 września 2012 roku komornik dokonał zajęcia przedmiotowego pojazdu i w tymże samym dniu powódka o tym dowiedziała się – stąd powództwo wniesione zostało po upływie miesięcznego terminu i z tego względu winno być oddalone. Nadto pozwany wskazał, iż okoliczności zajęcia przedmiotowego pojazdu przez Komornika, oraz dokumenty jakie pozyskał komornik w toku postępowania egzekucyjnego w postaci wykazu pojazdów zarejestrowanych na dłużnika wskazują, iż umowa sprzedaży była umową pozorną, fikcyjną i miała na celu udaremnienie egzekucji z tego pojazdu, tym bardziej, iż powódka pozostaje z dłużnikiem D. D. w stałym osobistym związku.

Pozwana B. P. (1) również wniosła o oddalenie powództwa. W jej ocenie nie ma ona legitymacji procesowej bierniej, gdyż de facto doszło do zabezpieczenia a pojazdu w toku postępowania egzekucyjnego na wniosek innego wierzyciela; nadto pozwana wskazała, iż jej zdaniem umowa sprzedaży pojazdu jest pozorna.

Sąd Rejonowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 12 lutego 2013 r. wydanym w sprawie sygn. akt I C 12/13 oddalił powództwo i zasądził od powódki K. G. na rzecz pozwanych (...) sp. z o.o. w Ł. i B. P. (2) kwoty po 2417 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 27 lipca 2012 roku do Kancelarii Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Suwałkach P. W. wpłynął wniosek egzekucyjny o zabezpieczenie roszczenia wierzyciela – (...) SA w B. przeciwko A (...) Spółka Jawna K. D. D. w S.. Na podstawie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Katowicach z dnia 22 maja 2012 roku w sprawie II Nc 126/12/4, nakazującego dłużnikowi zapłatę na rzecz wierzyciela kwoty 235.660,98 zł. W toku tegoż postępowania Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Suwałkach P. W. uzyskał informację z Urzędu Miejskiego w S. z dnia 7 sierpnia 2012 roku, iż dłużnik posiada zarejestrowany w tut. Urzędzie m.in. samochód osobowy marki L. o nr rej (...). Tożsamą informację Komornik uzyskał również w dniu 24 sierpnia 2012 roku z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców.

W dniu 5 września 2012 roku Komornik przybył do siedziby dłużnika – w S. na ulicę (...), gdzie stał zaparkowany samochód osobowy marki L. o nr rej (...). Podczas próby zabezpieczenia pojazdu przez komornika dłużnik K. A. oświadczył, iż pojazdów nie jest własnością spółki, gdyż w dniu 10 sierpnia 2012 roku sprzedany został dla G. G.. Dłużnik K. A. próbował przy tym zdemontować tablice rejestracyjne pojazdu. Następnie dłużnik telefonicznie skontaktował się z G. G., aby przyjechała do siedziby spółki i dostarczyła kluczyki i dowód rejestracyjny pojazdu. Po przybyciu na miejsce powódka oświadczyła iż jest osobą obcą dla dłużników i kluczyki oraz dowód rejestracyjny pozostawiła w dom. Pojazd został przewieziony lawetą na parking strzeżony na polecenie Komornika. Funkcjonariusze K. S. asystujący podczas czynności sprawdzili przedmiotowy pojazd w bazie danych – jako zarejestrowany nadal na dłużników.

Pismem z dnia 12 września 2012 roku, doręczonym powódce w dniu 28 września 2012 roku komornik poinformował powódkę o zajęciu przedmiotowego pojazdu.

Pismem z dnia 10 września 2012 roku, które wpłynęło do kancelarii komornika w dniu 12 września 2012 roku powódka G. G. wezwała Komornika do wyłączenia spod egzekucji samochód osobowy marki L. (...), o nr rej (...), przedkładając fakturę VAT – nabycia od dłużników przedmiotowego pojazdu za kwotę 1230 złotych w dniu 10 sierpnia 2012 roku. Jednocześnie powódka G. G. wniosła do Sądu pozew o zwolnienie spod egzekucji w/w pojazdu, który następnie cofnęła ze zrzeczeniem się roszczenia w dniu 16 listopada 2012 roku z uwagi na umorzenie postępowania zabezpieczającego przez komornika postanowieniem z dnia 7 listopada 2012 roku.

(...) SA w B., składając wniosek o umorzenie postępowania zabezpieczającego, złożył jednocześnie wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikom w dniu 5 listopada 2012 roku, na podstawie prawomocnego już nakazu zapłaty opisanego powyżej, opatrzonego w klauzulę wykonalności.

W tym samym dniu Komornik wysłał pismo informujące powódkę G. G. o zajęciu przedmiotowego pojazdu w sprawach egzekucyjnych – z wniosku wierzyciela (...) SA w B., (...) sp z o.o. w Ł. oraz wierzycielki - B. P. (2). W/w zawiadomienia Komornika powódka odebrała w dniu 22 listopada 2012 roku.

W dacie wniesienia przedmiotowego powództwa do Sądu przez G. G. (tj. w dniu 21 grudnia 2012 roku) toczyły się postępowania egzekucyjne z wniosku 3 wierzycieli, opisanych powyżej. Postępowanie egzekucyjne z wniosku (...) Finanse SA w B. zakończyło się dopiero w dniu 4 lutego 2013 roku.

Z informacji przedłożonych przez A (...) Spółka Jawna K. D. D. w S. wynika, że za samochód marki L. (...) spółka uzyskała zapłatę w wysokości 1230,00 zł w dniu 10 sierpnia 2012 roku – od powódki, 20 632,26 zł w dniu 10 września 2012 roku – od powódki, i kwotę 14 343,09 zł od (...) SA tytułem odszkodowania – 29 marca 2012 roku.

Prokuratura Rejonowa w Suwałkach prowadzi postępowanie przygotowawcze przeciwko dłużnikom w zakresie podejrzenia popełnienia przestępstwa udaremniania egzekucji (I Ds. 815/12). K. G., zeznając w toku postępowania DS. 815/12 wskazała, iż pojazd marki L. brał udział w kolizji drogowej w dniu 5 lutego 2012 roku, kiedy to ona ten pojazd prowadziła, dłużnicy zapłacili za naprawę tego pojazdu, przy czym K. G. miała im te kwotę zwrócić (ok. 35 000 zł). Kwota 1230 złotych jako cena z tytułu zakupu pojazdu została zaproponowana przez dłużników, zaś w dniu jego zakupu pojazd był naprawiony. Z powyższych zeznań powódki nie wynika, aby K. A. podał jej powód przybycia pod siedzibę firmy na ulicę (...) w czasie, gdy przebywał tam komornik.

Sąd Rejonowy wskazał, że powództwo wytoczone przez powódkę G. G. ma swe źródło w art. 841 § 1 kpc.

Odnosząc się do kwestii terminu do wytoczenia powództwa, Sąd wskazał iż powódka wytoczyła je z jego uchybieniem, a nadto – nie przeciwko wszystkim pozwanym. Sąd podkreślił, iż o zabezpieczeniu pojazdu marki L. powódka dowiedziała się w dniu 5 września 2012 roku - i od tej daty rozpoczął się dla niej bieg terminu miesięcznego na wytoczenie powództwa o zwolnienie spod egzekucji.

Jako obejście przepisów prawa Sąd traktuje takie rozumienie przepisów, iż bieg terminu do wytoczenia powództwa o zwolnienie spod egzekucji rozpoczął się dla powódki dopiero z chwilą doręczenia jej zawiadomienia o zajęciu przedmiotowego pojazdu podczas trwania „właściwego„ postępowania egzekucyjnego. Sąd wskazał, iż postępowanie egzekucyjne z wniosku (...) Finanse SA w B. było kontynuacją postępowania egzekucyjnego zabezpieczającego, zaś o zakończeniu postępowania zabezpieczającego powódka nie miała wiedzy.

Nawet jeśli uznać, iż powództwo wytoczone zostało w terminie, to w ocenie Sądu powódka nie wykazała, aby zajęcie naruszyło jej prawa. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu wskazuje, iż umowa sprzedaży nosi wszelkie znamiona umowy pozornej. Na takowe przekonanie Sądu wpłynęły następujące okoliczności. Po pierwsze zeznania powódki składane w postępowaniu przygotowawczym są niespójne i nielogiczne. Skoro pojazd w dniu jego sprzedaży był naprawiony przez dłużników, jak zeznała powódka, to poważne wątpliwości budzi fakt, iż cena „jaką za pojazd uściła powódka to kwota jedynie 1230,00 złotych. Na celowe działanie powódki i dłużników wskazuje również okoliczność, iż zeznania powyższe powódka składała w dniu 7 września 2012 roku, zaś dodatkową kwotę 20 632,00 złotych uściła powódka na rzecz spółki w dniu 10 września 2012 roku, czyli w 3 dni po złożeniu zeznań w postępowaniu przygotowawczym. Po drugie – poważne wątpliwości budzi fakt nieprzerejestrowania pojazdu na powódkę – na dzień 5 września 2012 roku nadal figurował na dłużników. Kolejną okolicznością był fakt posiadania pojazdu przez dłużników w dniu 5 września 2013 roku oraz brak jakiegokolwiek wytłumaczenia tego faktu przez dłużnika K. A.. Nie podał on bowiem Komornikowi żadnego wytłumaczenia dlaczego pojazd znajduje się w jego posiadaniu. Dodatkowo – w obecności Komornika K. A. - w rozmowie telefonicznej z powódką poprosił ją o przywiezienie kluczyków i dowodu rejestracyjnego pojazdu- czego powódka nie uczyniła, nie podając również przyczyn takiego zaniechania.

Powyższe względy w ocenie Sądu prowadzą do wniosku, iż w rzeczywistości nie doszło do przeniesienia własności zajętego pojazdu na rzecz powódki, czego wyrazem jest pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodła powódka K. G., zaskarżając je w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie art. 328 § 2 kpc przez zaniechanie wyjaśnienia przyczyn pominięcia dowodu z zeznań świadka D. D. oraz zaniechanie wskazania podstawy prawnej przyjęcia, że zajęcie ruchomości w postępowaniu egzekucyjnym na zabezpieczenie jest skuteczne w postępowaniach egzekucyjnych, wszczętych na wnioski innych wierzycieli,
2. naruszenie art. 233 § 1 kpc przez dowolne wnioskowanie, że:
  - a) powódka wiedząc o skierowaniu przez pozwanych egzekucji do jej pojazdu powzięła już w dniu 05 września 2012 r. w sytuacji, kiedy komornik dokonał tego zajęcia w miesiącu listopadzie, o czym zawiadomił powódkę pismem z dnia 15 listopada 2012 r.,
  - b) umowa sprzedaży nosi wszelkie znamiona umowy pozornej, ponieważ Sąd ocenił zeznania powódki, złożone w postępowaniu przygotowawczym, jako niespójne i nielogiczne oraz wątpliwości Sądu budzi fakt nieprzerejestrowania pojazdu,
3. naruszenie art. 235 § 1 kpc przez przeprowadzenie dowodu z zeznań powódki, złożonych w innym postępowaniu,
4. pominięcie w ocenie prawnej art. 851 kpc, a w konsekwencji bezzasadne zastosowanie w sprawie art. 841 § 3 kpc.

Wskazując na powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zwolnienie spod egzekucji samochodu osobowego marki L. (...), rok produkcji 2007, o nr rej. (...), zajętego przez Komornika Sądowego w S. P. W. w sprawie o sygn. PW KM 806/12 i o sygn. akt: PW KM 962/12, o zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, a w tym kosztów zastępstwa procesowego, za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację strony powodowej uznać należy za zasadną.

Sąd Rejonowy nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności sprawy, co powoduje, że Sąd Odwoławczy nie może w pełni skontrolować procesu decyzyjnego Sądu Rejonowego.

Skarżąca w wywiedzionej apelacji czyniła wiele zarzutów natury proceduralnej, a dotyczącymi naruszenia art. 233 kpc, 235 § 1 kpc, 328 § 2 kpc a także 851 kpc. Podniesione zarzuty znajdują uzasadnienie.

Na początku należy wskazać, iż Sąd I instancji w niemal całym uzasadnieniu błędnie określił stronę powodową - używał imienia powódki G., zamiast prawidłowego K..

W następnej kolejności zauważenia wymaga, iż Sąd błędnie uznał, iż powódka wywiodła niniejsze powództwo po upływie terminu.

Zgodnie z art. 841 § 3 kpc powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych.

Sąd Rejonowy błędnie wskazał, że o zabezpieczeniu pojazdu powódka dowiedziała się w dniu 05 września 2012 r. i od tej daty rozpoczął się dla niej bieg terminu miesięcznego na wytoczenie powództwa o zwolnienie spod egzekucji.

Zastosowanie w niniejszym przypadku ma bowiem art. 851 kpc, zgodnie z którym jeżeli zajęte już ruchomości mają być zajęte na zaspokojenie innej jeszcze wierzytelności, komornik dokona nowego zajęcia przez zaznaczenie go w protokole pierwszego zajęcia. Wierzyciel może żądać, aby komornik sprawdził ruchomości, zajęte na podstawie protokołu; sprawdzenie to komornik stwierdzi w tym protokole. Jak wskazują komentatorzy (por. Marcin Uliasz, Komentarz do art. 851 Kodeksu postępowania cywilnego, lex) przepis ten nie ma zastosowania w razie zajęcia tej samej rzeczy w postępowaniach prowadzonych przeciwko różnym osobom - np. właścicielowi rzeczy i osobie trzeciej, u której rzecz się znajduje. Uproszczone zajęcie nie jest dopuszczalne również wtedy, gdy egzekucja została skierowana do ruchomości zajętej już na wniosek tego samego wierzyciela w ramach wykonania tytułu zabezpieczenia (np. postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia) wydanego na rzecz tego samego wierzyciela i dotyczącego tego samego roszczenia w znaczeniu materialnoprawnym. W takim przypadku komornik, wszczynając egzekucję, nie ponawia już zajęcia, ale przystępuje do dalszych czynności egzekucyjnych (E. Wengerek, Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne..., t. 2, s. 24; H. Pietrzkowski (w:) Kodeks..., t. 4, red. T. Ereciński, s. 230). Uproszczonego zajęcia nie stosuje się w razie zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej do tej samej rzeczy, o którym mowa w art. 773-775 kpc.

W istocie więc w niniejszym postępowaniu komornik formalnie nie dokonał „nowego zajęcia”, a jedynie w protokole zajęcia odznaczył, iż następuje zajęcie ruchomości z innej podstawy prawnej. Z tego względu komornik nie doręcza dłużnikowi i współwłaścicielom odpisu protokołu zajęcia. O dokonaniu nowego zajęcia komornik powinien jednak zawiadomić dłużnika. Od daty zawiadomienia o zajęciu „uproszczonym” należy więc liczyć osobie trzeciej termin do wywiedzenia powództwa z art. 841 kpc. W niniejszej sprawie powódka otrzymała zawiadomienie o nowym zajęciu w dniu 22 listopada 2013 r. i od tego dnia miała miesiąc na wytoczenie powództwa, co też uczyniła.

W tym miejscu ustosunkowania się wymaga zarzut naruszenia art. 328 § 2 kpc. Niewątpliwie uzasadnienie sporządzone przez Sąd Rejonowy nie odpowiada normom określonym w art. 328 § 2 kpc.

Z art. 328 § 2 wynika, że uzasadnienie powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Na wskazanie podstawy faktycznej składa się ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Pisemne uzasadnienie wydanego wyroku ma przekonać, zwłaszcza stronę, która przegrała proces, że orzeczenie jest zgodne z prawem, słuszne i sprawiedliwe. Uzasadnienie spełnia rolę społeczno-wychowawczą nie tylko w stosunku do stron postępowania, ale także w odniesieniu do innych osób, ponieważ uzasadnienia sądowe nierzadko są powoływane przez strony lub sąd w innych sprawach.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy, sąd jest zobowiązany do wyjaśnienia motywów podjętego rozstrzygnięcia w sposób umożliwiający przeprowadzenie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia. Jeśli uzasadnienie nie zawiera wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia poprzez ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej lub wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, wówczas orzeczenie podlega uchyleniu, zaś sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania (wyrok SN z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07, M.Praw. 2007, nr 17, s. 930).

W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Rejonowy nie wyjaśnił dlaczego oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie świadka D. D.- wniosek ten został złożony już w pozwie. W dacie rozprawy świadek ten przebywał w szpitalu i nie możliwe było jego przesłuchanie, jednak Sąd powinien wyznaczyć nowy termin, ewentualnie zobowiązać stronę powodową co do zajęcia stanowiska w przedmiocie przesłuchania tego świadka. Ma to o tyle istotne znaczenie, że okoliczności, na które miał zeznawać przedmiotowy świadek nie były niesporne, a ponadto mimo oddalenia wniosku o przesłuchanie świadka wątpliwości nie rozstrzygnięto na korzyść strony składającej wniosek o przesłuchanie tego świadka.

Sąd dopuścił się także naruszenia art. 235 § 1 kpc.

Zasada bezpośredniości odnosi się do postępowania dowodowego i można wyróżnić jej dwa aspekty, pierwszy nakazuje sądowi korzystanie z dowodów pierwotnych, a z dowodów pochodnych dopiero wtedy, gdy nie ma pierwotnych. Drugi aspekt odnosi się do bezpośredniości postępowania dowodowego przed sądem rozpoznającym sprawę. Sąd powinien osobiście "zetrząść" się z dowodami. Daje to możliwość, np. zadawania pytań, przeprowadzenia konfrontacji, oceny sposobu składania zeznań. W przepisach Kodeksu oba aspekty zostały uwzględnione i przyjęte jako reguły, ale niemające charakteru absolutnego (zob. wyrok SA z dnia 11 sierpnia 2005 r., I ACa 893/05, Lex nr 175591), ponieważ ustawa nie zabrania korzystania z dowodów pośrednich.

Sąd w sprawie niniejszej postanowieniem z dnia 12 lutego 2013 r. (k. 71v) „dopuszczył dowód z protokołu przesłuchania k. 49-51”.

Powołanie się w uzasadnieniu wyroku przy czynieniu ustaleń faktycznych na dowody, które w sposób niewłaściwy zostały przeprowadzone, uzasadnia w pełni zarzut naruszenia art. 235 § 1 kpc. Zauważyć należy, iż możliwe jest wyjątkowo dopuszczenie dowodu z zeznań świadków złożonych w innej sprawie, ale jedynie wówczas, kiedy przesłuchanie jest niemożliwe np. śmierć osoby, jej długotrwały pobyt za granicą, nieuleczalna choroba. Zasada bezpośredniości nie ma charakteru bezwzględnego, ale dopuszczalne odstępstwa od niej muszą brać pod uwagę przede wszystkim charakter i rodzaj dowodu (wyrok SN z dnia 22 stycznia 2002 r., V CKN 508/00, Lex nr 54333).

Tymczasem w niniejszym postępowaniu Sąd zdecydował się na dopuszczenie dowodu z protokołu przesłuchania powódki, która zeznawała jako świadek w postępowaniu przygotowawczym. Sąd miał możliwość przesłuchania tej osoby w charakterze strony- nie skorzystał z tego. Co istotne powódka została przesłuchana w toku postępowania przygotowawczego w charakterze świadka, ale jej sytuacja procesowa w tymże postępowaniu nie jest jasna, być może zostaną postawione jej jakieś zarzuty, a wówczas na jej zeznania w charakterze świadka w postępowaniu karnym nie będzie możliwości powołania się i weryfikowania ich pod względem prawdziwości. Tym samym całkowicie bezpodstawne wydaje się cytowanie ich w postępowaniu cywilnym- zwłaszcza że Sąd nie miał upoważnienia prokuratora prowadzącego postępowanie na ujawnienie informacji niejawnych- tajemnica postępowaniu przygotowawczego.

Powyższe uchybienia skutkują także naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, czyli art. 233 § 1 kpc, gdyż Sąd dokonując ustaleń w sprawie nie wywiódł ich w oparciu o dowody, które powinny być w sprawie dopuszczone.

Powyższe naruszenia przepisów postępowania miały istotny wpływ na wynik sprawy- Sąd nie rozpoznał istoty sprawy, nie jest przy tym możliwa konwalidacja wskazanych wyżej błędów w toku postępowania apelacyjnego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji winien przeprowadzić postępowanie dowodowe w całości, tzn. dopuścić dowód z zeznań świadka D. D., ewentualnie dopuścić dowód z zeznań powódki w charakterze strony. Nie powinien przy tym posługiwać się dokumentami z postępowaniu przygotowawczego. Po przeprowadzeniu tych dowodów Sąd winien dokonać ustaleń faktycznych, które pozwolą na dokonanie subsumcji normy prawnej określonej w art. 841 kpc.

Biorąc pod uwagę powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego istniały podstawy do uchylenia orzeczenia Sądu I instancji. Stąd też na mocy art. 386 § 4 kpc, orzeczono jak w sentencji.